

En om aan zijn blijdschap uiting te geven, nam hij een heelen dag vrij af. „Wat heerlijk weer is 't vandaag geweest, ik was in geen tijden buiten geweest en ben vandaag de heelen dag buiten gebleven, maar heerlijk! Frisch en nieuw is de natuur altijd en om frisch te blijven is zij de eenige die t noodige geeft. Alles even rijk.”

Wat hem in die dagen bijzonder aantrok, was het portret.

Zoo gaarne zou hij zijn krachten daaraan willen beproeven. En ook hierbij werd Van Stolk's hulp ingeroepen. „Weet U in Rotterdam niemand, Uzelf natuurlijk uitgezonderd, die lust zou hebben zijn portret door me te laten schilderen voor een paar honderd gulden of me een schilderij (af) te koopen? Ik zou zoo graag eens een damesportret willen schilderen. Onder de modellen is er geen die een mooi gezicht heeft en onder mijn vrouwelijke kennissen die 't wel hebben geen een die lust heeft of tijd om te poseeren.

De jonge Israëls heeft reeds verscheidene damesportretten geschilderd en heel goed. Ik geloof dat ik 't niet zoo artistiek zou kunnen, maar hij beweegt zich nu eenmaal onder die lui, ik niet! Ik benij hem daarom ofschoon 't dwaas van me is. Dit blijft natuurlijk onder ons. Misschien is 't mijn kant niet, misschien is 't niet goed voor me. Maar toch zou ik 't dolgraag doen.”

Begin volgend jaar (24 Januari 1882) kwam hij in een uitvoeriger brief, dien ik hier in zijn geheel laat volgen, op het onderwerp terug.

24 Januari 1882¹⁾.

Zeer geachte Heer!

Sints mijn voorlaatste schrijven hoopte ik dat U zou begripen of begrepen hebben de reden of aanleiding die mij noopte U zoo aanhoudend te vragen, me de gelegenheid te verschaffen portret te schilderen. Niet toch de som, want 't zou voor mij het meest aangenaam zijn natuurlijk iets af te doen, niet, want de verplichting blijft, maar gekomen tot de mogelijkheid van een tegenverplichting, zoo gaarne vervuld.

Eindelijk, hoe gewenscht ook, de brief kwam niet die

1) Door Van Stolk met potlood gedateerd.